

[Marie Antoinette von Lowzow.]

ulykker. Det karakteristiske er jo, at det ikke er ganske enkelte ting, der er skyld i ulykkerne, men at det er mange. Vi ved naturligvis, at vejanlæggenes udførelse og vejenes tilstand betyder meget for sikkerheden. Vi ved, at vognenes tilstand og lovformelige sikkerhedsforanstaltninger også er med til at øge sikkerheden, lige så vel som manglerne kan være med til at øge ulykkerne. At kendskab til færdselsloven — og en færdselslov, der er så enkel, at den er let forståelig — er et af de store midler, vi har til modvirkning af ulykkerne, er jeg så ganske enig med den højtærede minister i. Vi ved også, at der er andre årsager til ulykker: spritbilisterne, som vi lige har hørt omtalt, og i meget høj grad også det, man kalder uansvarlig kørsel. Vi hører om, at træthed og påvirkning af medikamenter frembyder en eklatant fare i færdslen — ja, vi kunne sågar for nogle dage siden læse i pressen, at en mand var blevet dømt for antabus-kørsel; han havde indtaget antabus og andre medikamenter, der påvirkede ham sådan, at han ikke kunne køre godt. Vi ved også, at manglende eller dårlig uddannelse af bilisterne tegner sig for en række ulykker, og vi må da heller ikke se bort fra, at der er andre end bilisterne, der er skyld i ulykkerne. Uansvarlighed fra fodgængernes side — for slet ikke at tale om knallert- og cykelforsyndelser — kan i mange tilfælde være ophav til ulykkerne.

Se, alt dette synes jo uhyre kalejdoskopisk, og man har lov til at sige, at der skulle en dybtgående undersøgelse til, således at der kunne foretages en sammenligning mellem de forskellige ulykkesgrunde og de midler, der kan afbøde dem. Derfor tror jeg, det vil være meget heldigt, om man prøver på i den foreslåede kommission at komme til bunds i spørgsmålene. Først og fremmest må vi ikke nøjes med at bruge statistik eller oplysninger, vi får fra udlandet, for det er — som den højtærede minister sagde — ikke altid, at de resultater, man kommer til ved undersøgelserne i ét land, kan bruges i et andet land. Forholdene er forskellige.

Sidst, men ikke mindst vil jeg gøre opmærksom på, at den højtærede minister jo omtalte de økonomiske vanskeligheder ved at få gennemført de nødvendige undersøgelser og ved at få gennemført de foran-

staltninger, der skal modarbejde ulykkerne. Derfor ville det være heldigt, om man i en kommission som den foreslåede kunne sammenligne de forskellige ulykkesårsager og — om jeg så må sige — foretage en slags evaluering af dem, så man fandt ud af, hvilke der var de værste ulykkesårsager, og ud derfra kunne bedømme, hvor man først skulle sætte ind med de midler, der kunne skaffes til modarbejdelse af trafikulykkerne. Derfor er jeg meget glad for at høre, at ministeren var om ikke stærkt positiv så i hvert fald ikke afvisende over for tanken om nedsættelse af en kommission som den foreslåede.

Else-Merete Ross: Hvis jeg var justitsminister, ville jeg til første del af den af venstre og de konservative stillede forespørgsel svare, at jeg gerne ville tage skridt til at gøre den offentlige indsats imod trafikulykkerne væsentligt mere effektivt, forudsat at de to partier ville bevilge de økonomiske midler, der kræves dertil. Større sikkerhed koster penge til veje og færdselskontrol, til trafikforskning og til meget andet. En effektiv ulykkesbekæmpelse er simpelt hen et spørgsmål om bevillinger til sikkerhedsformål. Er man villig til at give disse penge?

Hertil kunne forespørgerne stille det modspørgsmål, om der inden for de bevillinger, der allerede findes, er truffet tilstrækkelig effektive foranstaltninger. Jeg har ikke indsigt nok til at kunne besvare spørgsmålet, men jeg ved dog gennem de ændringer, der er sket i færdselsloven i de sidste 5-6 år og gennem de administrative bestemmelser, der er gennemført bl. a. på grundlag af debatter i tinget, at man fra ministeriets side har fået gennemført visse forbedringer. Desuden har vi jo lige hørt, at den længe ønskede udvidelse af patruljerne i færdselsafdelingen nu endelig er ved at blive gennemført.

Til den anden del af forespørgslen, om nedsættelse af en hurtigt arbejdende kommission, ville jeg — stadig forudsat, at jeg var i ministerens sted — svare, at også kommissioner koster penge, men at jeg gerne ville nedsætte den, hvis de to partier var rede til at bevilge penge til kommissionens arbejde. Men jeg ville tilføje, at der er ikke megen nytte i at nedsætte en kommission, der skal klarlægge trafikikkerhedens